

зината ще ни спаси. — И той се втурна към изхода, последван от всички

Навън се притискаше огромна тълпа. С едно стиснати пестници, с пламнали лица, всички викаха едновременно, като едно ръкомахаха:

— На бой! На бой!

— Смърт на предаделите!

— На оръжие!

— Не се тревожи, Асене!

— Ще те следваме и ще пролеем кръвта си до конца!

Обкръжен от възбудения народ, който се стичаше отвсякъде, самодржецът се отправи към Царевец.

Зидари и шаръчии захвърлиха четки и пелки, седлари, ковачи, оръжейни търговци раздаваха безплатно щикове и копия, шивачът остави недовършената туника, търговецът предаде стоката си на жена и деца, обувари предлагаха ботуши за войската, житари товареха коли с храна, за да потеглят след царските люде, всеки тичаше и се суетеше да помогне с каквото може. Аподохатори, десетници, рибари, колари, грабваха рогови и костени лъкове, надяваха стари ризници, останали от бащи и деди, завързваха хоругви на копията си.

По Боярския рът припикаха загрижени боляри и войводи, Престолната зала бе вече изпълнена със знатни велможи и клирици. На бързокрил кон долетя и севастократор Александър, който бе на лов в Света гора. В кочия дойде и светият старец Василий. А камбаните зовяха и дигаха за тревога, в припрянния си звън на многобройните си гласове. Барабани забиха по всички краища, гончии пришпориха коне — вестоносци по посока на всички войводства. Вредом дето минеха, людете оставаха всичко и тичаха да грабнат оръжие. Старци и невръстни момчета молеха със сълзи на очи на бъдат приети и набързо събраните десетици и стотници.

Когато Иоан Асен влезе в престолната, облечен в бойна ризница от медни плочки, с тесни кожени пантолани и кафяви високи ботуши,